

[Lenger]

Med andre ord ville der, hvis lovforslaget havde været gældende, have været 16 asylansøgere, som opfyldte betingelserne for at få flygtningestatus, men som var blevet sendt hjem, og det er i en periode på kun 4 måneder. Det er mange, og det viser noget om alvoren af de ændringer, som et flertal står bag.

I den forbindelse synes jeg det er værd at hæfte sig ved et andet af de svar, justitsministeren har givet retsudvalget, og som er optrykt som bilag til betænkningen. Ministeren siger, at der skal oprettes et særligt registreringscenter med, som han udtrykker det, »et passende stort antal sengepladser«. Nu kan man spørge, hvad der er »et passende stort antal sengepladser«, men med 114, der på 4 måneder karakteriseres som »åbenbart grundløse«, og med en gennemsnitlig opholdstid på en uge vil der gennemsnitlig være 7 senge, der er belagt.

Når ministeren taler ikke blot om et passende antal, men om »et passende stort antal«, tyder meget på, at det oven i købet er ministerens og dermed direktoratets hensigt at øge anvendelsen af betegnelsen »åbenbart grundløs«, hvis lovforslaget vedtages, og dermed indebærer det yderligere alvorlige konsekvenser for dem, der bliver dømt som »åbenbart grundløse«.

På den baggrund opfatter vi ikke ændringsforslaget fra SF og de radikale som noget særlig epokegørende. Det er blot et spørgsmål om anstændighed. Udgangspunktet er alene, at ansøgeren i de 16 ud af de hidtidige 114 sager, der har været forelagt flygtningenævnet, og som har fået ændret afgørelsen, i de fleste tilfælde har lagt nye oplysninger på bordet efter samtale med en advokat. End ikke denne chance vil de få, hvis ændringsforslaget fra hr. Bernhard Baunsgaard og fru Ebba Strange forkastes. End ikke dette figenblad vil man forsyne sig selv med. Garantien for, at der bliver truffet forkerte afgørelser, vil fuldt ud være til stede, hvis forslaget forkastes.

Vi forestiller os ikke, at vi kan opnå en procedure, som giver 100 pct. sikkerhed i afgørelserne på asylansøgningen. Men vi forestiller os i hvert fald, at vi kan komme langt, langt over 90 pct., hvis sagerne behandles ordentligt i direktoratet, hvis asylansøgeren får mulighed for at opnå den følelse af tillid, der skal til, for at han vil fortælle

om sine oplevelser, før han flygtede fra sit hjemland, f.eks. ved at han får en sagfører. Jeg tør godt sige, at sikkerheden ikke vil komme op på 90 pct., hvis lovforslaget gennemføres, og da i særdeleshed ikke, hvis det gennemføres uden ændringsforslaget fra hr. Bernhard Baunsgaard og fru Ebba Strange. De hidtidige sager, der har været kaldt »åbenbart grundløse«, viser dette. Vi har jo, som det er sagt, mange gange også været ude for sager, der indledningsvis har været karakteriseret som åbenbart grundløse, og som derefter er endt med ikke blot at blive omstødt i flygtningenævnet, men så sandelig blive omstødt sådan, at asylansøgeren har fået konventionsstatus.

Jeg synes også, der er en enkelt bemærkning fra regeringens og socialdemokratiets betænkningssbidrag, der er værd at trække frem. De skriver, at det vil blive markeret over for asylansøgeren, at direktoratet for udlændinge og Dansk Flygtningehjælp er to uafhængige instanser. Om det er korrekt, kan vi diskutere, men jeg går ud fra, at meningen er, at de er uafhængige af hinanden. Og det er da smukt, men hvad kan asylansøgeren bruge det til? Begge instanser er uden mulighed, uanset hvor god vilje de end måtte have, for at tilvejebringe et tilstrækkelig sikkert beslutningsgrundlag. Hvad kan asylansøgeren så bruge det til, at det markeres over for ham, at de er uafhængige eller uafhængige af hinanden? Ingenting. Asylansøgeren kan være bedøvende ligeglad med, om de er uafhængige eller ej.

Nej, sandheden er, at dette kunstgreb markerer over for offentligheden, omverdenen, og formentlig også samvittigheden, at de er uafhængige, og det ser smukkere ud; men det er også alt. Hvis der var sandhed i den formulering, så var sandheden i givet fald den, at Dansk Flygtningehjælp nu overtager flygtningenævnets rolle, men vel at mærke uden så godt et beslutningsgrundlag som flygtningenævnet og formelt set kun med rådgivende status.

Jeg synes, der er et par bemærkninger fra fru Lise Østergaards kronik i Berlingske Tidende, som det også er værd at lægge mærke til, og som jeg godt vil fremhæve. Hun skriver bl.a.: »... ligegyldigt hvor grundigt man læser lovforslaget og dets bemærkninger, så er det ikke muligt at finde frem til nogen definition af, hvad det er, der gør en sag